

Stiekem

‘Ga je mee? Dan kunnen we een beetje karate oefenen voor als jij examen mag doen. En als je hoofd te veel pijn doet, verzinnen we wat anders.’ Lucas kijkt haar aan.

‘Ik kan niet,’ knikt Naomi. ‘Ik moet een boodschap doen.’ Nou jokt ze alweer. Eerst gisteren tegen Melvin en nu tegen Lucas. Daar moet ze snel mee ophouden, vroeger jokte ze ook niet. Maar ze durft tegen Lucas niet te zeggen wat ze gaat doen.

‘Oh,’ antwoordt Lucas teleurgesteld. ‘Zal ik met je meegaan?’

‘Nee, laat maar. Tot morgen.’

Snel rent Naomi weg. Ze weet precies waar ze naartoe moet, maar als ze aan het begin van de straat komt waar papa nu woont, blijft ze stilstaan.

Ze wil niet met hem praten. Ze is bang dat ze dan nog verdrietiger wordt. En die Hans hoeft ze al helemaal niet te zien. Maar ze wil wel weten waar papa nu woont. Hoe het eruit ziet daar binnen.

En ... of ze de stenen kan zien liggen. Of papa die echt heeft meegenomen.

Langzaam, heel langzaam, loopt ze naar nummer 17. Haar hart klopt in haar keel en even blijft ze staan en haalt ze diep adem. Dan loopt ze door. Nummer 23, nummer 21, nummer 19. Nog een klein stukje. Dit

moet het goede huis zijn. Er staat een grote struik in de voortuin. Naomi bukt zich en sluipt de tuin in. Op haar hurken gaat ze achter de struik zitten. Ze buigt een beetje naar links en strekt haar hals. Zo kan ze precies naar binnen kijken.

Het is een leuk huis. Eigenlijk vindt ze dat jammer. Het was beter als het een stom huis was geweest. Ze strekt haar hals nog wat verder en kijkt goed. Daar staat papa's stoel. Naomi slikt. Papa's stoel in dit huis. Het is niet eerlijk. Als ze verder kijkt, ziet ze het lelijke schilderij hangen.

De stenen kan ze vanaf deze afstand niet zien. Maar ze moet het weten!

Op haar handen en knieën schuifelt ze naar het grote voorraam. Onder het raam liggen allemaal kiezels. Ze doen zeer aan haar handen. Toch schuift ze nog iets verder naar voren.

Voorzichtig komt ze omhoog en kijkt naar binnen. Er is geen boekenkast. Wat gek!

Waar zouden al papa's boeken zijn? Zouden die altijd in een doos moeten blijven? Dat vindt Naomi toch ook wel weer zielig voor papa.

Op de bank ligt een witte poes met een hele dikke staart. Naomi houdt niet van poezen. Rakker ook niet.

Opeens gaat de kamerdeur open en vliegensvlug laat Naomi zich onder het raam zakken. Na een tijdje durft ze weer te kijken. Papa staat midden in de kamer en houdt een doos vast. Naast hem staat een vreemde man. Naomi kan wel raden wie dat is en daarom kijkt ze expres niet naar hem.

Naomi ziet hoe papa naar het kastje loopt en één voor één de stenen uit de doos haalt. Hij legt ze voorzichtig boven op het kastje neer. Als de doos leeg is, zet hij hem op de grond. Hij houdt iets in zijn hand en praat tegen de man. Jammer genoeg kan ze hier buiten niks verstaan.

Naomi knijpt haar ogen samen om nog scherper te kunnen zien. Papa kijkt niet blij, vindt ze.

De man komt naar papa toe en slaat een arm om hem heen. Nu kan ze niet meer naar papa kijken zonder hem ook te zien. Ze kijkt weg van die arm en tuurt naar papa's hand. Dan schokt ze overeind.

Hij houdt de grote, langwerpige steen uit Portugal vast. 'Als ik deze steen zie, denk ik aan jou,' had papa gezegd. 'Als jij lacht, straal je net zo als deze prachtige kleuren. Het is een echte Naomi-steen. Waar ik ook naartoe ga, ik zal hem steeds meenemen. Omdat ik altijd van je blijf houden.'

Papa heeft zijn Naomi-steen meegenomen. Ook nu hij niet meer bij hen wil wonen.

Ze schuift achteruit en de tranen op haar wangen komen niet van de scherpe kiezels.

'Wat ben je laat,' zegt mama als ze de keuken binnenkomt. 'En wat zie je eruit. Wat heb je gedaan?'

Naomi kijkt naar haar vieze knieën en haar geschaafde handen. Poeh, die kiezels waren echt scherp.

Wat zal ze tegen mama zeggen? Ze wil niet weer joken.

'Ik was bij papa's huis.'